

חוֹסֶה דֶּה אֶסְפְּרוֹנְסַדָּה

שִׁיר הַמוֹת

מספרדית: עמוס נוי

את "שִׁיר הַמוֹת" כתב חוסה דה אספרונסדה (1808-1842), מגדולי המשוררים של הרומנטיקה הספרדית, ב־1842, כשהיה בן 34, זמן קצר לפני מותו. במקור השיר (הארוך מאוד) מורכב מתשעה בתים, שקולים ומחורזים חלקית. בתרגומי הלכתי בעקבות גרסתו המולחנת של פאקו איבניס, שֶׁשָׁר רק את הבתים הראשון, החמישי והשמיני. המנגינה שלו, מלנכולית ודרמטית־במידה, משקפת היטב את רוח השיר ותקופתו. ניסיתי לשמור על רוח זו בנוסח העברי, וויתרתי לעתים על

ע"נ

אַל תִּתִּירָאוּ, בְּנֵי הַתְּמוּתָה,
מִשְׁמֵי הַלוֹט בְּעֶלְטָה –
הֵן בְּחִיקֵי סוּף סוּף יִנִּיחַ
כָּל אִישׁ אֶת כַּבֵּד הַמֶּשָׁא.
בְּרַחֲמֵי לָכֶם אֶצִּיעַ
מִשְׁאוֹן־עוֹלָם לְמִצָּא מְרֻגָּע
וּבְדוּמִית צְלִי תְנוּמוֹ
בְּתִרְדֵּמָה שְׁלֹוּה לְנִצָּח.

אֲנִי עֹלְמָה שֶׁל סוּד וְקֶסֶם
שֶׁל אֶהְבָּה שָׁאִין אַחֲרֶיהָ,
מִטַּת פְּרָחִים לָכֶם אֶצִּיעַ
בְּלִי מְדַקְרוֹת כָּאֵב וְחִלִּי.
אֶת אֶהוּבִי אֲנִי אוֹהֶבֶת
בְּלִי יְהִרָה וּבְלִי דְבַר שֶׁקֶר,
לֹא אֶעֱנֶה, לֹא אֶשְׁמַח,
אֲבָל אֶהְבְּתִי נִצְחִית הִיא.

וְנָחוּ מֵהַ שְׁעוֹלָם טְרוּף רוּחַ
 בְּשִׁגְעוֹנוֹ בְּכֶם הָטִיחַ –
 שִׁקְרֵי תִקְוָה אֲשֶׁר נִגְזְרָה,
 זְכוֹן הָאִשָּׁר שִׁחַלְף לוֹ –
 כִּי שִׁקָּר כָּל אֲהֻבוֹתָיו
 וְשִׁקָּר כָּל נִצְחֻנוֹתָיו
 וְשִׁקָּר שִׁיר תְּהִלָּתָם
 וְשִׁקָּר אֲשִׁלִּיּוֹת־עוֹלָם.

אֵל תִּתִּירָאוּ, בְּנֵי הַתְּמוּתָה,
 מִשְׁמֵי הַלֹּט בְּעֶלְטָה.